

skaffes dem Arbejde, vi kommer til at understøtte dem. Jeg vil ikke haabe, at det er med Hensigt, at dette Formaal ikke er nævnt, at man ikke vil skaffe Penge dertil. Jeg tror, at Tiden og Forholdene vil lære dem, som maatte mene noget saadant, at det lader sig ikke gøre.

Den ærede Ordfører for Venstre var inde paa en Omtale af de økonomiske Forhold i vort Samfund. Han tegnede ikke Tilstandene lyst, det var en meget stærk Kritik, han fremsatte af Forholdene under det Samfundssystem, hvorunder vi lever, en saa stærk Kritik, at man næsten undrede sig over, at det ærede Medlem ikke sluttede med at sige: Saa elendig er det bestaaende Samfund, at det i høj Grad animerer til at spekulere over, hvorledes man skal gøre det bedre. Men denne Konklusion kom det ærede Medlem ikke til. Han mente, at man maatte anvende Sparsommelighed. Det har jeg hørt adskillige Gange fra denne Talerstol, og det er en af de Reformer, der er billige, men ikke bliver ført ud i Livet. Det er i hvert Fald min Erfaring. Vi har i sin Tid i Rigsdagen haft en Sparekommission til Gennemførelse af Sparsommelighed, og der er, som sagt, mange Gange holdt Taler om Sparsommelighed, men jeg har endnu aldrig set, at det har hjulpet noget.

Jeg skal derefter gaa over til en kort Omtale af i hvert Fald nogle af de fremsatte Lovforslag. Den højtærede Minister udtalte, at Særafgiften af Motorkøretøjer ikke i Fremtiden skal være en Statsafgift. Altsaa, den midlertidige Lov om denne Sag foreslaas ikke fornyet. Og Ministeren udtalte, at det var Hensigten at overlade denne Indtægt til Kommunerne. Det finder jeg rimeligt og rigtigt, og det anerkender jeg. Det er jo nemlig Kommunerne, som det er sagt, der har Udgiften til Vejene paa Grund af Automobilerne, og det vil da ogsaa, synes jeg, være rimeligt og rigtigt, at denne Afgift gaar til Kommunerne til Forbedring af deres Veje. Men jeg vilde saa ønske, at man kunde finde en saadan Form for Tildelingen til Kommunerne af disse Penge, at de netop kom de Kommuner til gode, enten det er Amt- eller Sognekommuner, der virkelig gør noget for deres Veje, baade med Hensyn til Afgravning, Bredde og Vejbelægning, saa de kunde faa nogen Erstatning for, at de indretter Vejene saaledes, at Automobilkørselen kan foregaa paa dem uden større Gene. Hidtil har det væsentlig været Amtskommunerne, der har faaet denne

Afgift; jeg vilde ønske, man kunde ordne det saaledes, at ogsaa Sognekommunerne kunde faa Del i den. Paa de samvirkende Sogneraadsforeningers lige afholdte Møde i Aarhus var blandt andet Spørgsmaalet fremme om at overlade Kommunerne nogle af disse Penge til deres Veje. Men der blev af enkelte Repræsentanter for disse Kommuner udtalt Ønske om ikke at faa disse Penge, med den Motivering, at ellers fik de Forpligtelse til at gøre noget ved Vejene, og det ønskede de ikke; for det kunde de ikke klare med de Penge, de fik af Automobilafgiften, de skulde saa selv lægge en Del til, og det mente de var uoverkommeligt. Jeg vil altsaa ønske, at de Kommuner, som mener det er paa krævet at gøre noget, og som gør noget, virkelig kan faa Del i denne Afgift.

Loven om Afgift af Lystfartøjer fremsættes heller ikke til Fornyelse, ogsaa det kan jeg billige.

Den midlertidige Bestemmelse i Ejendomsskyldloven om Forhøjelse af Afgiften fremsættes heller ikke til Fornyelse. Det vil altsaa sige, at vi gaar ned fra en Afgift af 2 pro mille til 1,1 pro mille af Ejendomsskyldværdien, og samtidig vil det sige, at Fradraget for Statsejendomsskyld for alle Ejendomme gaar ned fra 4 500 Kr. til 2 800 Kr., som det var i den oprindelige Lov. Jeg kan fuldt ud slutte mig til den Henstilling fra det ærede Medlem Hr. Jørgen Jensen, at man skulde sætte dette Fradrag op. Selv om man nemlig gaar ned fra 2 pro mille til 1,1 pro mille, vil de smaa Ejendomme derved, at Fradraget bliver saa lille, som det var efter Loven af 1903, i visse Tilfælde faa endda større Skat med den mindre Promille end med den større. Men jeg skal for øvrigt udtale som mit Partis Opfattelse, at vi ikke kan billige, at man nedsætter Ejendomsskyldpromillen; vi ønsker fremdeles de 2 pro mille opretholdt. Den højtærede Minister ligesom den ærede Ordfører for Venstre henviste til, at man skulde anvende og anvendte Ejendoms-skylden ude i Kommunerne. Ja, det er dog et Spørgsmaal, om man er i Stand dertil; thi i 1903 satte man en forsvarlig Bom for, at Sognekommunerne kunde forandre Forholdet imellem de personlige Skatter og Ejendomsskatte; lidt over en Fjerdedel af Amtsrådets Medlemmer kan modsætte sig, at dette Forhold forandres, selv om der maatte være nok saa stor Anledning for den paagældende Kommune dertil. Jeg ved f. Eks., at vi en Gang ude i den Kommune, hvor jeg bor,